

*Időmet s ingemet im levettem
s végre történelmemet Kivetkezhettek
Pap sem katona sem polgár nem vagyok
Nincs társadalmam Van csak emlékezetem*

*Még versem készülés Halotti beszéd
Temetni világnyelven nem tudom magam*

*(Mind emléktelen az mind sehonnai
aki engemet gyaláz s anyanyelvemen)*

CZEGŐ ZOLTÁN

Szélbe-kiáltó

*1. Itt ülök. Bor- és vershelyzetben.
Száz kezét mossa a sorsom:
„Néha még jó is voltam hozzá.
Most magára lelt. Magam föloldom.”*

*És szakad, szakad a sárga lomb
a Gellért-hegyen. Véraláfutásos
a menekülő álma. Ha jut.
Hasonlatos az őszi lilákhöz.*

*Magára talál — — —
Magára marad.
Szavait bűgő szél lebbenti tova.
És ha ráadásul költő is szegény —
hát a mondat s egy bor lesz otthona.*

*És jó, ha nem a bűn is.
Hozza csillagával a végzetet.
Felső tisztája égi víz.
Belső — az a csók. Létezett? Nem létezett?*

*Itt ülök. Másként nem tehetek.
Világvégi hétvége a kocsmá.
Csönd honol. — Őszi kikericskehelyben
meghonolok, csontomig kifosztva.*

*2. Néma leányok suttognak bennem.
Bennünk vigyázkodik a félsz.
Avar alól üzen az anyánk:
— Fájosz, fiam? Élsz? Nem élsz?*

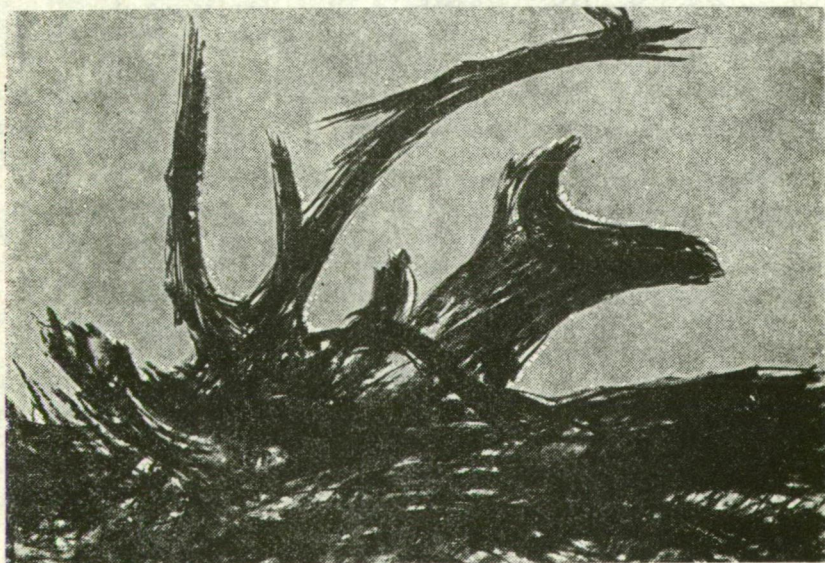
Uzonból dörömböl apánk.
Odalenn nagyon lefogyott szegény.
Zörögnek jobb karján a csontok:
„Tóni miért a túlsó féltéken?!

s miért nem lettetek asztalosok mind?
Építénétek ágyat, konyhakredencet!”
— Vélem kötekedett — szólal a halála —,
hát most mit virágzik? és kinek henceg?

Mellén jó fű nő, nem a szőr,
úgy hever. Mást már nem tehet.
Asszonya felé kalimpál a karja:
„Teri! A kilencből öt már odalett!”

Odalettek. Másutt, más öleli őket,
nem székely szőke, valahol a rozsbán.
Ajkuk nótavesztett, panasza bezárult.
Reményeik úsznak valahol, magosban.

És: Nem tudom a fejem lehajtani már.
A fiam int, s a kétség mind kihál.
Jön az én Antanténusz hercegem
könny(ek)en gördülő földalattival.

KUSZTOS ENDRE GRAFIKÁJA